

Hszie Ling-jün

FELMEGYEK A TÓPARTI TORONYBA

Mélybe rejti büszke szépségét a sárkány,
égi vadlibáknak messzi száll a hangja.
Nézz le szégyenemre, te felhőkben úszó,
s nézz le rá, ó, sárkány, ki buksz a folyamba.

Csekély a tudásom erényem növelni,
a földműveléshez gyöngé vagyok, satnya.
E messzi tengerig hivatalért jöttem,
vagyok néma erdőn betegségem rabja.
Hullám-csobogásra fülelek örömmel,
a magasba nézek, hegyi sziklafalra.
A tavaszi naptól szökik a fagyos szél,
az öreg tél fordul fiatal tavaszba.
A kerti füvek mind zengő citerák már,
tavaszi füvet rejt halastavak alja.
A messzi-vetődött asszony dala meghat,
s őszintén megindít a Csu-beli dal ma.
Övéitől távol érzi a magányos:
végtelen az idő – s elillan nyugalma.
Csak hajdanán mertek elvonultan élni?
Hogy ma sem csüggesztő, példa leszek arra.

Eörsi István fordítása